

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010916
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718010916.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Petra Tobiaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.12.2019, v trestnej veci obžalovaného E. U. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom k § 138 písm. j) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/112/2018 zo dňa 13.05.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného E. U..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/112/2018 zo dňa 13.05.2019 bol obžalovaný E. U., nar. XX.XX.XXXX X. F. L., okr. F. L., trvale bytom M. XXX, D.. F. L. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom k § 138 písm. j) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- ako otec R. U., nar. XX.XX.XXXX a maloletých detí A. M. M., nar. XX.XX.XXXX, S. M., nar. XX.XX.XXXX a J. M., nar. XX.XX.XXXX, hoci mu vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a uznesenia Okresného súdu Poprad č. 14P/192/2016-11 zo dňa 11.08.2016, vykonateľného dňa 11.08.2016 a právoplatného dňa 03.09.2016, ktorým boli tieto deti zverené do náhradnej osobnej starostlivosti Z. T. a on bol ako otec detí zaviazaný prispievať na výživu syna R. sumou 50,- eur mesačne, na mal. A. M. sumou 50,- eur mesačne, na mal. S. sumou 40,- eur mesačne a mal. J. sumou 30,- eur mesačne, počnúc dňom vykonateľnosti tohto uznesenia, ktoré bol povinný ako otec detí platiť do rúk Z. T. a následne rozsudku Okresného súdu Poprad č. 15P/228/2016-22 zo dňa 04.04.2017, právoplatného dňa 23.06.2017, ktorým boli tieto deti zverené do náhradnej osobnej starostlivosti Z. T. a on bol ako otec detí zaviazaný prispievať na výživu syna R. sumou 50,- eur mesačne, mal. A. M. sumou 50,- eur mesačne, mal. S. sumou 40,- eur mesačne a mal. J. sumou 30,- eur mesačne, od právoplatnosti uvedeného rozsudku do rúk Z. T., vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, obžalovaný si túto svoju vyživovaciu povinnosť úmyselne v Poprade, okr. Poprad ani inde neplní od 11.08.2016 až doposiaľ, s výnimkou obdobia od 17.08.2016 do 18.10.2016, kedy bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a s výnimkou obdobia od 01.01.2017 do 31.03.2017, kedy bol poberateľom dávky v hmotnej núdzi v sume 61,60 eur mesačne, pričom na syna R.O. U. dňom 07.02.2018 vyživovacia povinnosť skončila, čím mu takto za obdobia od 11.08.2016 do 16.08.2016, od 19.10.2016 do 31.12.2016 a od 01.04.2017 až doposiaľ vznikol dlh na výživnom vo výške 3.290,- eur k rukám Z. T. z P..

Za to mu bol uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l) Tr. zákona a § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný písomné odvolanie, v ktorom vytkol okresnému súdu, že neboli naplnené zákonné a racionálne dôvody na prejednanie veci v jeho neprítomnosti, pretože jeho vypočutie bolo za daných okolností na hlavnom pojednávaní nevyhnutné. Podľa názoru odvolateľa súd prvého stupňa k výroku o vine ako aj výroku o treste dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vykazuje znaky arbitrárnosti. Podľa odvolateľa konajúci súd podstatne pochybil v konaní, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, pričom v napadnutých výrokoch rozsudku odvolateľ videl chyby najmä v podobe nejasností alebo neúplnosti jeho skutkových zistení, a mal za to, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a tiež za to, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona. Obžalovaný uviedol, že síce bolo pravdou, že v rozhodnom období neuhrádzal predmetné výživné, avšak jediným dôvodom prečo neuhrádzal výživné bola tá skutočnosť, že ho nemal z čoho uhradiť, pretože jeho reálne schopnosti, možnosti a majetkové pomery to objektívne neumožňovali a neumožňujú, a tak nemohlo ísť o akýsi jeho úmysel neuhrádzať výživné v rozhodujúcom období, keďže bol nezamestnaný a nemal akýkoľvek príjem. Poukazoval na to, že v plnej miere má záujem nájsť si prácu na to, aby mohol zabezpečiť výživné pre svoje maloleté deti, avšak nikto ho nechce objektívne zamestnať, pričom on keby mal z čoho, tak ho bez akýchkoľvek problémov uhradí. Ďalej obžalovaný vytýkal okresnému súdu, že podľa jeho názoru sa nezaoberal tou skutočnosť, že jeho príjem bol počas celého rozhodujúceho obdobia prakticky nulový a že vzhľadom na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery to nemohol objektívne ovplyvniť. Pokiaľ potom okresný súd vychádzal z prezumpcie, že počas rozhodujúceho obdobia mal mať príjem, tak neexistuje akýkoľvek objektívny dôkaz, ktorý by tvrdenie konajúceho súdu preukazoval. Ani v evidencii uchádzačov o zamestnanie nemohol byť ex lege vedený donekonečna a trvalo. Za celé posudzované obdobie jeho príjmy nedosahovali výšku životného minima, na základe čoho sa nachádzal v stave hmotnej núdze, a tak nemohol objektívne prispievať na výživu svojich maloletých detí. Pokiaľ teda neprispieval na výživu z týchto objektívnych dôvodov, nespáchal trestný čin, z ktorého bol obžalovaný, pretože skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, nepovažoval za trestný čin, pričom odkázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2011 sp. zn. 6To/46/2011 a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T/126/2010 zo dňa 28.11.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6To/35/2013 zo dňa 13.06.2013, kde podľa jeho názoru išlo o takmer obdobný skutkový stav a bol vyjadrený právny názor spočívajúci v tom, že za predpokladu, že výška príjmu povinnej osoby nedosahuje výšku životného minima, nejde o trestný čin. Okrem toho odvolateľ nepovažoval za zákonné, správne a ani potrebné za daného stavu jeho konanie postihovať metódami a prostriedkami trestnej represie, ktoré sú v každom právnom štáte krajnými prostriedkami (ultima ratio) postihu protiprávneho konania najhrubšieho charakteru.

V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudkov zrušil a buď ho spod podanej obžaloby oslobodil alebo aby vec vrátil súdu prvého stupňa.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z predloženého spisu vyplynulo, že hlavné pojednávanie sa dňa 13.05.2019 konalo v neprítomnosti obžalovaného, pričom okresný súd riadne svoj postup pri vyhlásení uznesenie o konaní v neprítomnosti obžalovaného odôvodnil splnením všetkých zákonných podmienok. Poukázal pritom na skutočnosť preukázanú obsahom spisu o úkonoch vyšetrovania pred podaním obžaloby, predvolaním obžalovaného, vlastným pokynom na predvolanie obžalovaného a reláciou poštového doručovateľa, ktoré potvrdzujú, že obžaloba mu bola riadne doručená a obžalovaný bol na hlavné pojednávanie na deň 25.04.2019 riadne a včas predvolaný, mal sa možnosť ku skutku pred orgánmi činnými v trestnom konaní vyjadriť a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní či skrátenom vyšetrovaní, obžalovaný bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie dokazovania a bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený. Nakoniec, okresný súd riadne odôvodnil svoje rozhodnutie o návrhu obhajcu na opätovný výsluch obžalovaného, a to opodstatnene a zákonne

ako dôkazu, ktorý sa týka okolnosti, ktorú bolo možné zistiť už skôr vykonanými dôkazmi, teda prečítanou výpoveďou obžalovaného, výsluchom svedkyne Z. T. a prečítanými listinnými dôkazmi. Treba dodať, že obžalovaný dostal príležitosť vypovedať pred súdom opakovane, pretože hoci bol riadne a včas predvolaný aj dňa 23.01.2019 na hlavné pojednávanie, ktorého termín bol určený na 18.02.2019, bez ospravedlnenia sa ani na toto hlavné pojednávanie nedostavil, vtedy okresný súd vyhovel návrhu obhajcu na odročenie hlavného pojednávania. Právo na obhajobu však neuplatnil len prostredníctvom svojho obhajcu, ale jeho vlastná obhajoba bola súdu prvého stupňa známa priamo zo zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 16.10.2018, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná.

Obžalovaný v prípravnom konaní dňa 16.10.2018 pri svojom výsluchu uviedol, že si je vedomý výživovej povinnosti na svoje maloleté deti R., R. U., F. R. L., ktoré boli po smrti ich matky zverené súdom do starostlivosti Z. T., ktorú si neplnil pre nedostatok finančných prostriedkov a že svoje konanie ľutuje s tým, že chce platiť výživné, no vtedy, keď si nájde stálu prácu a stály príjem finančných prostriedkov. Obžalovaný zároveň uviedol, že s deťmi sa nestretáva, nekontaktuje ich a neprispieva na ich výživu ani žiadnym iným spôsobom. Má ukončených päť tried základného vzdelania. Nemá žiaden príjem, v minulosti pracoval, ale už si nespomína presne kedy a kde, je slobodný, nebol liečený nikdy na psychiatrii, ani na protialkoholickom liečení nikdy nebol, alkohol požíva príležitostne na oslavách, fajčí denne asi 20 cigariet, po stránke psychickej a fyzickej sa cíti zdravý, nevie čítať a písať, vie sa podpísať. Na hlavné pojednávanie sa ale bez riadneho a včasného ospravedlnenia nedostavil, a za splnenia všetkých podmienok uvedených v § 252 ods. 3 Tr. poriadku bolo vykonané v jeho neprítomnosti.

Najprv uznesením Okresného súdu Poprad, sp. zn. 14P 192/2016 zo dňa 11.08.2016, právoplatným dňa 03.09.2016, bolo vydané neodkladné opatrenie, ktorým boli maloleté deti R. U., nar. XX.XX.XXXX, R. U. U., nar. XX.XX.XXXX, F. U., nar. XX.XX.XXXX a L. U., nar. XX.XX.XXXX zverené do náhradnej osobnej starostlivosti Z. T. a ktorým bol obžalovaný ako otec maloletých detí zaviazaný prispievať na výživu maloletého R. a maloletej R. U. mesačne sumu 50,- eur, maloletej F. mesačne sumu 40,- eur a maloletého L. mesačne sumu 30,- eur, počnúc dňom vykonateľnosti tohto uznesenia do rúk Z. T. a následne rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 15P/228/2016 zo dňa 04.04.2017, právoplatným dňa 23.06.2017 boli maloleté deti R. U., nar. XX.XX.XXXX, R. U. U., nar. XX.XX.XXXX, F. U., nar. XX.XX.XXXX a L. U., nar. XX.XX.XXXX zverené do náhradnej osobnej starostlivosti Z. T. a ktorým bol obžalovaný ako otec maloletých detí zaviazaný prispievať na výživu maloletého R. a maloletej R. U. mesačne sumu 50,- eur, maloletej F. mesačne sumu 40,- eur a maloletého L. mesačne sumu 30,- eur, počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku do rúk Z. T. vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, rodných listov maloletých detí R. U., nar. XX.XX.XXXX, R. U. U., nar. XX.XX.XXXX, F. U., nar. XX.XX.XXXX a L. U., nar. XX.XX.XXXX.

Skutočnosť, že obžalovaný nijako neprispel v predmetnom období na výživu žiadneho z týchto detí, nepochybne vyplynula z výpovede svedkyne Z. T., ktorá tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní potvrdila, že po smrti matky maloletých detí F. T. - jej sestry boli maloleté deti R., R. U., F. R. L. U. zverené do jej výchovy a uviedla, že obžalovaný jej od tej doby neplatí žiadne výživné, nezaujíma sa o deti, neozýva sa im a ani nič nekupuje a len od svojej matky vedela o tom, že obžalovaný pracuje.

Márna snaha menovanej dosiahnuť pre maloleté deti vymoženie výživného prostredníctvom exekučného konania vyplynula z potvrdenia Exekútorského úradu súdneho exekútora JUDr. Michala Burdu zo dňa 28.11.2017, podľa ktorého v exekučnom konaní vedenom na podklade návrhu na vykonanie exekúcie podaného dňom 30.10.2017 sa nepodarilo od obžalovaného vymôcť žiadne výživné.

Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad zo dňa 26.04.2018 pritom vyplynulo, že Z. T. bola od 01.02.2013 do 31.08.2016 príjemcom pomoci v hmotnej núdzi a poberala dávku vo výške 124,70 eur. Podľa potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad prídavky na deti poberať Z. T., pričom maloletý R.Á. U., nar. XX.XX.XXXX je od 17.04.2018 až doposiaľ v evidencii uchádzačov o zamestnanie a tento bol do 30.06.2016 členom domácnosti, ktorej sa poskytovala pomoc v hmotnej núdzi prostredníctvom osoby F. T., matka maloletého R.O. U. a ostatných maloletých detí R. U., F. R. L..

To, akú aktivitu obžalovaný, ktorý sám uviedol, že sa psychicky a fyzicky cíti zdravý a nepreukázal žiadne vlastné zdravotné postihnutie či obmedzenie, vyvinul, aby v prípade jeho ochoty mohol výživné na svoje deti, čo i len čiastočne uhrádzať vyplynulo zo správy štátneho orgánu zamestnanosti a správ firiem, v

ktorých sa obžalovaný zamestnal. Z nich nakoniec vyplynulo, že obžalovaný mal možnosti na poberanie pravidelnej dávky v nezamestnanosti po dobu, kedy by spĺňal podmienky a jednak, že si v skutočnosti vedel nájsť, hoci len prechodné zamestnanie a že vedel poskytnúť svoje schopnosti pre zamestnávateľa, aby tak legálnym spôsobom získal príjem.

Podľa správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Stará Ľubovňa zo dňa 23.04.2018, obžalovaný bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie vedený od 17.08.2016 do 18.10.2016, kedy bol však pre nespôsobnosť s úradom vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom v rámci žalovaného obdobia, od 01.01.2017 do 31.03.2017, poberal dávku v hmotnej núdzi v sume 61,60 eur mesačne. V súčasnosti nie je v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka Stará Ľubovňa zo dňa 23.04.2018, obžalovaný v žalovanom období nebol poberateľom dávky v nezamestnanosti. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka Stará Ľubovňa zo dňa 23.04.2018, bol obžalovaný v evidencii Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad vedený ako dohodár u zamestnávateľa U. F. M-SOLVO, Svätoplukova 2720/4, Poprad, IČO: 35 116 811 a od 20.03.2015 do 18.11.2015 ako dohodár u zamestnávateľa MARKWOOD, s.r.o., Pavlova č. 2340/6, Poprad, IČO: 47 590 840. V žalovanom období nebol poberateľom nemocenských dávok a nie je ani poberateľom dávky dôchodkového poistenia. Potvrdeniam Sociálnej poisťovni korešpondovala dohoda o pracovnej činnosti, ktorú obžalovaný uzatvoril so zamestnávateľom U. F. M-SOLVO, Svätoplukova 2720/4, Poprad, IČO: 35 116 811 dňa 17.04.2018 na dobu určitú do 30.06.2018 a výplatná páska za mesiac apríl 2018, kedy dosiahol príjem v hotovosti 67,35 eur. Výpis zo živnostenského registra zo dňa 09.05.2018 a zo dňa 24.10.2018 a výpis z obchodného registra zo dňa 18.04.2018 a zo dňa 24.10.2018 vyplýva, že obžalovaný nebol v žalovanom období vedený v predmetných registroch ako živnostník, resp. fyzická alebo právnická osoba podnikajúca ako podnikateľ.

Pasivitu obžalovaného musí suplovať štát v podobe poskytovania náhradného výživného deťom, ako to vyplynulo z prečítaných rozhodnutí Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad. Z odôvodnení predmetných rozhodnutí vyplýva, že Z. T. bolo priznané vyplácanie náhradného výživného, pretože spĺňala podmienky pre poskytovanie náhradného výživného, keďže obžalovaný ako otec maloletých detí si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť v zmysle právoplatného rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 15P/228/2016 zo dňa 11.08.2016 a márne sa domáhala aj plnenia výživného výkonom rozhodnutia vedeného Exekútorským úradom JUDr. Michala Burdu v konaní pod č. EX52/2017.

Každý povinný rodič sa má usilovať získať príjem, ktorý by mu umožnil plniť si svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoje dieťa a v rámci toho by si mal aj svoje pomery zabezpečiť tak, aby popri zabezpečení vlastných životných potrieb zabezpečil prvom rade on životné potreby svojich detí. Medzi také životné potreby nepochybne nepatrí investovanie do tabakových či alkoholových zlozvykov.

S obhajobou obžalovaného, že obžalovaný vzhľadom na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery nemohol uhradiť výživné na svoje maloleté deti a že jeho pomery nedovoľujú mu platiť, sa nebolo možné stotožniť, pretože takúto situáciu vylučujú dôkazy o tom, že obžalovaný sám dosiahol stratu nároku na peňažný príspevok v nezamestnanosti, sám dosiahol, že mu štátny orgán zamestnanosti nemohol ponúkať primerané pracovné príležitosti, sám preukázal, že radšej bude vynakladať peniaze na cigarety, a to dokonca na vyššiu dennú spotrebu cigariet a požívať alkohol, sám preukázal, že si vie zabezpečiť zamestnanie hoci aj ako dohodár, no zároveň aj to, že vie ignorovať oprávnené potreby svojich detí. Obžalovaný nebol počas predmetnej doby invalidným, nebol ani práceneschopným, pričom ako to vyplynulo z jeho vlastnej výpovede, v podstate nemal žiaden zdravotný problém.

Z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne vyplynulo, a uviedol to v podstate už súd prvého stupňa, že obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a ako je zrejmé z následku jeho konania, tento záujem aj porušil. Nápravu obžalovaným spôsobeného stavu nemožno dosiahnuť vylúčením prostriedkov trestného práva. Obžalovaný zjavne ignoroval svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoje deti a bez ohľadu na skutočnosť, že v minulosti už bol uznaný vinným za obdobné neplnenie svojej vyživovacej povinnosti, ani v prípade predmetnej doby svoju povinnosť prispievať na výživu svojim deťom neplnil vôbec. Len skutočnosť, že pre absenciu odvolania proti výroku o vine v neprospech obžalovaného, k zmene napadnutého rozsudku nebolo možné pristúpiť v neprospech obžalovaného /§ 322 ods. 3, druhá veta Tr. poriadku/ a upraviť trvanie doby neplnenia vyživovacej povinnosti ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe na schopnosti a možnosti povinného sa

prihliadne aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu zamestnania alebo nejakého majetkového prospechu, čo sa týka aj osoby obžalovaného v tejto trestnej veci. Je odôvodneným a zákonným záver, že obžalovaný spáchaním predmetného skutku v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom k § 138 písm. j) Tr. zákona. Jednoznačne ide o tento trestný čin, ktorý vyžaduje príslušný trestný postih.

Okresný súd správne poukázal na skutočnosť, že pokiaľ odvolateľ odkazoval na konkrétne rozhodnutia Okresného súdu Spišská Nová Ves a Krajského súdu v Košiciach, tieto sa týkali inej situácie, ako nastala v prejednávacom prípade. V týchto veciach sa oslobodzujúce rozhodnutia týkali obžalovaných, ktorí boli invalidnými dôchodcami a pokiaľ obžalovaný v jednom prípade skončil pracovný pomer dohodou, stalo sa tak zo zdravotných dôvodov a pri zisťovaní dôvodu, pre ktorý sa obžalovaný dostal do stavu hmotnej núdze nešlo o situáciu, že sa bez dôležitého dôvodu vzdal zamestnania. V prejednávanej trestnej veci sa však obžalovaný, ktorý navyše bol zdravý, sám sa pre nespoluprácu s príslušným úradom práce pripravil o možnosť poberať podporu v nezamestnanosti a dokonca si opakovane obstaral aj zamestnanie, a keďže bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie a jeho zdravotný stav mu dovoľoval a dovoľuje riadne pracovať, nebolo by v súlade so zákonom konštatovať, že obžalovaný E. U. nemohol prispievať na výživu svojim maloletým deťom počas celého žalovaného obdobia a že skutok, pre ktorý nie je stíhaný, nie je trestným činom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že vzal do úvahy všetky všeobecné i individuálne zásady platné pre ukládanie trestov, prihliadol nato, aby uložený trest zabezpečil ochranu spoločnosti pred páchatelom zabránením mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoril podmienky na jeho výchovu k riadnemu životu a aby iných odradil od páchania trestných činov, prihliadol na jeho priznanie ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, i na jeho predchádzajúce odsúdenie ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona.

Odpis registra trestov nasvedčuje tomu, že obžalovaný sa v minulosti opakovane do rozporu s Trestným zákonom už dostal. Hoci v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, už v týchto prípadoch spáchaním majetkovej trestnej činnosti porušil záujem na ochrane cudzieho majetku.

Trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/167/2007 zo dňa 11.01.2008, právoplatného dňom 25.01.2008, v spojení s uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/167/2007 zo dňa 19.03.2010, právoplatného dňom 20.05.2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Tos/20/2010 zo dňa 20.05.2010, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, pôvodne s podmienčne odloženým výkonom trestu na skúšobnú dobu, v ktorej sa ale neosvedčil a výkon trestu odňatia slobody mu bol nariadený dňa 20.05.2010, pričom bol následne podmienčne prepustený dňa 12.04.2011 na skúšobnú dobu vo výmere 1 roka. Bolo teda na neho už pôsobené prostriedkami výkonu trestu odňatia slobody, no hoci sa v tejto skúšobnej dobe podmienčného prepustenia osvedčil, trestnú činnosť neprestal páchať, lebo trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/32/2017 zo dňa 05.04.2017, právoplatným dňom 22.04.2017 bol odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona, za čo mu bol uložený podmienčný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka so skúšobnou dobou vo výmere 3 rokov do 23.04.2020. Predmetnú úmyselnú trestnú činnosť, ktorou porušil záujem na riadnom plnení si svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného, teda spáchal v tejto skúšobnej dobe uloženej v súvislosti s odsúdením za iný úmyselný trestný čin, keďže uvedená skúšobná doba začala plynúť dňa 23.04.2017 a jej ukončenie pripadne na 23.04.2020.

Obžalovaný spáchal predmetný úmyselný trestný čin v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia pre iný úmyselný trestný čin, konal pritom ako špeciálny recidivista, ktorý čiastočne vykonal v minulosti uložený trest odňatia slobody. Preukázal výrazne ohrozenú možnosť nápravy napriek tomu, že podľa evidencie priestupkov príslušného štátneho orgánu nemá záznam v tejto evidencii a z miesta trvalého bydliska je hodnotený všeobecne.

S východiskami i uvedenými závermi, vzhľadom na absenciu odvolania podaného prokurátorom, ktorá bránila sprísneniu trestu /§ 322 ods. 3, druhá veta Tr. poriadku/, bolo namieste sa stotožniť, aj keď treba dodať, že pokiaľ bola obžalovanému zohľadnená vyššie uvedená poľahčujúca okolnosť, stalo

sa tak bez splnenia všetkých Trestným zákonom vyžadovaných podmienok. Predovšetkým absentuje prejav ľútosti obžalovaného, pričom aj jeho priznanie nemožno považovať za bezpodmienečné, a teda úplné. Nepredstavuje vnútorný úplný odsudzujúci vzťah samotného obžalovaného k svojej trestnej činnosti. Obžalovaný totiž síce uznával, že svoju vyživovaciu povinnosť neplnil, no s výhradou, že pokiaľ by mal dostatok peňazí, len tak by výživné platil. Ustanovenie § 36 písm. l) Tr. zákona ale vyžaduje úplné priznanie vrátane ľútosti, ktorá musí byť úprimná, čo v prípade obžalovaného nemožno povedať. Namiesto postupu podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona malo, podľa názoru odvolacieho súdu, dôjsť k sprísneniu trestnej sadzby, a to postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona a pri prevahe priťažujúcej nad neprítomnosťou poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona, zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu /t. j. o 1 rok a 4 mesiace/ postupom podľa § 38 ods. 8 Tr. zákona, a ukladať teda trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby od 2 rokov a 4 mesiacov do 5 rokov. Nemožno však prehliadnuť, že súd prvého stupňa ukladal trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej v § 207 ods. 3 Tr. zákona.

Odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by bolo v súlade s účelom trestu a záujmom na generálnej a individuálnej ukladať trest miernejší.

Výrok súdu prvého stupňa o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody je zákonný a odôvodnený splnením podmienok uvedených v § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona

Nakoľko nešlo o prípad neprimeraného užitia prostriedkov trestnej prevencie a odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného čo i len sčasti vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.